



NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1108

08.06.2024 (135)

Michael Kühnen

Den andre revolusjonen Bind II: Folkestaten

Del 5

Arvtageren og eksekutøren av den gamle arbeiderbevegelsen ble nasjonalsosialismen og fascismen. Det er symbolsk at arbeidernes organisasjoner - KPD, SPD og fagforeningene - praktisk talt var uten massestøtte i 1933 og måtte akseptere oppløsningen uten motstand. Og det er også et symbol på overgangen fra den marxistiske til den nasjonale arbeiderbevegelsen at bare den nasjonalsosialistiske folkestaten oppfylte det gamle kravet og erklærte arbeiderklassens kampdag, 1. mai, for nasjonal minnedag.

Noe lignende ble oppnådd av den italienske fascismen, hvis Duce - Benito Mussolini - legemliggjorde denne endringen i sin egen person, etter først å ha vært leder for sosialistpartiets revolusjonære fløy og sjefredaktør for sentralorganet "Avanti". Nå, der knyttneven ikke lenger truet, men den åpne hånden ble strukket ut i en fascistisk hilsen, kunne den utviklingen begynne som integrerte arbeiderne i det nasjonale fellesskapet på like fot, førte arbeiderbevegelsen til seier ved å forme en nasjonal sosialisme og gjorde slutt på klassekampen.

Denne Volksgemeinschaft har fortsatt en effekt den dag i dag - i hvert fall i Tyskland, der den ble realisert med større kraft og besluttsomhet enn under fascismen.

Gjenopplivingen av reformsosialismen, sosialdemokratismen og fagforeningene

etter krigen som ble påtvunget oss, er ikke bare reaksjonær, men setter i det lange løp vårt folks enhet i fare, som ble født under så store vanskeligheter og ofre. Denne politiske strømningen har overlevd seg selv, den svarer verken til realitetene eller til folkets eller arbeiderklassens behov, og kan i beste fall føre til en katastrofe.

Siden midten av sekstitallet har marxismen fått grep om store deler av den unge intellektuelle eliten i vårt folk. Kjernen i denne "nymarxismen" var og forble studentbevegelsen, som på sin side snart ble et offer for den ideologiske blindveien. Den revolusjonære gnisten spredte seg ikke til arbeiderklassen fordi de marxistiske studentenes borgerlige klassearroganse ignorerte behovene til de brede folkemassene og til og med hånte dem som "småborgerlige ideer".

Konsekvensen av dette var at studentbevegelsen mislyktes og splittet seg opp i blant annet væpnede revolusjonære, reformsosialister, ortodokse kommunister, maoister/stalinister og udogmatiske sosialister. Vi er bare interessert i de sistnevnte, som har oppnådd ganske mye politisk de siste årene:

Den delen av den nye venstresiden som er organisert, for eksempel i antiatomkraftbevegelsen og i alternative grupper og lister, må tas på ideologisk alvor. Her arbeider unge idealister og revolusjonære. Som jeg allerede har forklart i "Tro og kamp", må det gjøres klart for disse ungdommene at hvis de gradvis begynner å løsrive seg fra marxistiske dogmer og søker en ny type sosialisme, vil de uunngåelig bli forhekset av fascistiske - om ikke nasjonalsosialistiske - ideer.

Siden den udogmatiske venstresiden for alvor har begynt å ta tak i svakhetene ved den marxistiske dogmatikken, har den umerkelig beveget seg mot oss uten å ville det, uten å innse det og samtidig opprettholde sin tankeløse, pseudomoralistiske "antifascistiske" fraseologi.

Nasjonalsosialister og udogmatiske sosialister - riktignok også maoister/stalinister - er altså enige på en rekke punkter i kritikken av kapitalismen og antisemittismen, begge er motstandere av oppdelingen og undertrykkelsen av verden mellom kapitalisme og mosaisk kommunisme, de søker en tredje vei mellom supermaktene og deres ideologi, og de er revolusjonære. Den nye venstresiden er i ferd med å oppdage det nasjonale spørsmålet, samtidig som vi ser at korporativismen og rasedemokratiske ideer har en del til felles.

Og av og til, i utkanten av politiske konflikter, har begge sider fantastiske ideologiske møter: På demonstrasjoner mot sovjetisk imperialisme, til støtte for den palestinske revolusjonen, i protest mot miljøødeleggelser.

Selvfølgelig vil det alltid være uforenligheter, siden venstresiden handler ut fra en

helt annen livsholdning, og nasjonalsosialismen forblir et pålitelig bolverk mot enhver form for marxistisk kledd slaveri, men i den grad den unge venstresiden begynner å tvile på marxistiske dogmer, finnes det likevel, som før, berøringspunkter mellom "høyrefolk fra venstre" og "venstrefolk fra høyre", mellom udogmatiske sosialister og revolusjonære nasjonalsosialister. Vi må bruke disse berøringspunktene til å gi disse misforståtte unge idealistene tilbake troen på sitt folk uten å ta fra dem drømmen om revolusjon.

Men bæreren av revolusjonen er hele folket - ikke proletariatet.

Revolusjonens formgiver er nasjonalsosialismen. I nasjonalsosialismen forenes til syvende og sist alle nasjonale, sosialistiske og revolusjonære strømninger og former fremtidens folkestat. Det er ikke arbeidernes ønske å utføre den oppgaven Karl Marx hadde tiltenkt dem. Arbeideren kan bare tvinges til å gjøre dette med makt. Arbeiderens mål er snarere å bli et likeverdig og respektert medlem av Volksgemeinschaft. Det er dette det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderpartiet kjemper for!

Hvis vi ønsker å etablere en folkestat og ikke et partidiktatur, må vi derfor vende oss til folket i stedet for å gi proletariatet en oppgave det ikke kan eller vil utføre.

Noen idealistiske ildsjeler arbeider for hele MENNESKEHETEN. La oss også her avstå fra det faktum at både høyfinansens og den kommunistiske lederklikken - begge under sionistisk innflytelse - misbruker disse tendensene for å fremme byggingen av den verdenstvangsstaten de planlegger. Selv uten dette misbruket ville menneskehetens ideologi forblitt en skadelig vrangforestilling. Det er sant at menneskeheten for første gang i sin historie står overfor nesten uløselige globale problemer som ikke lenger kan løses innenfor nasjonalstatenes rammer, og som krever felles, overordnede tiltak.

Men erfaringen lærer oss at samarbeid eller til og med sammenslåinger bare er mulig når det enten er en stor felles oppgave eller en fare som truer alles liv. Det er heller ikke tilfelle når man har hele menneskeheten i tankene. Tvert imot:

Den hvite verden ville gå til grunne hvis den så det som sin oppgave å fremme resten av menneskeheten på den måten som abstrakt planetarisk rettferdighet krever. Vi ville ikke være i stand til å opprettholde vår levestandard eller vårt tekniske og vitenskapelige utviklingsnivå, og vår rasemessige svakhet ville til og med utfordre vår biologiske overlevelse under slike omstendigheter.

Interessemotsetningene og målkonfliktene mellom rasene er så fundamentale og uforsonlige at all-planetariske løsninger vil være helt utenkelige i svært lang tid fremover. Det er heller ingen stor felles trussel i sikte. Det neste årtusenets

problemer krever riktignok overnasjonale, politiske enheter - men på rasebasis!

Det er den hvite verden som står overfor felles oppgaver og er utsatt for de samme farene, ikke menneskeheten. Derfor er vårt mål også det ariske folkefellesskapet og ikke en urealistisk, henført forestilling om en menneskehet som ikke eksisterer som en enhet, og som i overskuelig fremtid i beste fall kan eksistere som en skremmende trussel om et sionistdominert slavesamfunn der den hvite rase tvinges eller forføres til raseblanding og dermed forsvinner fra verden.

Allianser og unioner med fremmede folkeslag er mulige og nyttige - som en gang aksene Berlin - Tokyo - eller i fremtiden enheten i den romerske kloden. Dette er kravene til en ansvarlig nasjonal politikk.

"Menneskeheten" forblir derimot en illusjon som glemmer rasekampen som et grunnleggende faktum fordi den er klar til å kapitulere. Evig fred er en illusjon - og ikke engang en spesielt vakker en! For den betyr slutten på en verden slik vi kjenner den, en verden av kamp og mannlig prøvetid. Det ville være den lammende sluttfasen for en døende rase som har trukket seg tilbake i et surmulende hjørne av verdenshistorien og venter på å se hvem som skal lure dem og smøre dem med kjøtt.

Vi har sett at materialismen er umenneskelig, at religiøs preging er en tilbakelagt historisk epoke, og at troen på individets frihet, på proletariatet eller til og med på menneskeheten er en avsporing i den menneskelige tankegang. I likhet med naturens evige lov peker intellektet vårt på den grunnleggende strukturen i alt liv:

Vi anerkjenner nok en gang nasjonalsosialismens sannheter - enten vi liker dem eller ikke.

Så vidt jeg vet, var det våre engelske kamerater som etter krigen var de første til å sammenfatte denne grunnleggende sannheten i det korte og minneverdige slagordet som i dag bestemmer nasjonalsosialistenes politiske arbeid i hele den ariske verden:

For rase og nasjon!

For rase og nasjon!

Den oppmerksomme leser har kanskje lagt merke til at jeg ofte har nevnt en forskjell i vurderingen av nasjonalsosialismen og fascismen. På dette punktet er det nyttig å forklare forskjellen. Jeg gjør ikke dette for å skape en kløft mellom oss og våre fascistiske kamerater, eller for å motbevise fascismen:

Fascismen er det eneste verdensbildet i vår kultursfære som ikke er fiendtlig innstilt til nasjonalsosialismen. Før, under og etter krigen kjempet fascistene side om side med oss, og i begynnelsen - på 20-tallet - var den fascistiske revolusjonen et lysende eksempel og et oppmuntrende signal for oss - **Adolf Hitler: "Brunskjorten ville sannsynligvis aldri ha eksistert uten svartskjorten."**

Likevel er nasjonalsosialismen ikke bare en tysk fascisme. Likhetene i form og innhold dominerer selvsagt, og forskjellene utviskes ytterligere av det faktum at det fantes og finnes nasjonalsosialistiske strømninger i nesten alle fascistiske bevegelser i den hvite verden. Og noen av disse bevegelsene kalte seg bare fascister i stedet for nasjonalsosialister av politisk-taktiske grunner.

Hvis vi kaller nasjonalisme, sosialisme - forstått som en korporativ folkefellesskapstanke - og kunnskapen om rasens betydning for vår tro, og ser kapitalismen, kommunismen og sionismen som våre hovedfiender, innser vi raskt den avgjørende forskjellen: Fascismen er ikke nødvendigvis rasistisk og ser ikke i sionismen en fiende under alle omstendigheter.

Det er grunnen til at det har eksistert fascistiske stater etter krigen - men ikke nasjonalsosialistiske stater - uavhengig av disse systemenes rasemessige opprinnelse. Den mest kjente av dem:

Argentina under Peron, Indonesia under Sukarno, Egypt under Nasser og afrikanske Ghana under Kwame Nkrumah. Ja - under ekstreme omstendigheter kan man beskrive sionismen som en slags jødisk fascisme.

Så mens nasjonalsosialismen bevisst begrenser seg til den hvite rase og derfor også opprettholder sin ideologiske enhet og samhold på grunn av de felles problemene, oppgavene og interessene - det kan for eksempel aldri bli noen alvorlig konflikt mellom tysk, engelsk eller amerikansk nasjonalsosialisme - , må vi i tilfellet med de fascistiske bevegelsene vite at allianser først må inngås og forhandles og ikke nødvendigvis er et resultat av de ideologiske fellestrekkene.

På grunn av mangelen på et rasemessig grunnlag er fascismen også mer orientert mot staten og dens form enn vi er. Dens nasjonalisme er til tider mer gammeldags og lite fremtidsrettet - statsnasjonalisme i stedet for folkelig nasjonalisme som vår. Derfor kan man i ekstreme tilfeller tenke seg konflikter og til og med kriger mellom fascistiske, men aldri mellom nasjonalsosialistiske stater.

Vi må respektere det hvis hvite folk bestemmer seg for fascisme i stedet for nasjonalsosialisme, men kameratene må være klar over problemene med denne beslutningen. Det er derfor jeg for en gangs skyld har uttrykt forskjellene mellom

de to ideene så klart, uten å ville ødelegge det gamle, velprøvde kameratskapet mellom den nasjonalsosialistiske og den fascistiske revolusjonen.

Her ligger meningen med vårt personlige og nasjonale liv. Kampen for overlevelse og for en ny blomstring av den ariske menneskeheten smelter vårt lille jeg sammen med historiens mektige strøm. Drømmen om en ny, avansert sivilisasjon reiser seg foran øynene våre. Om noen få år vil arieren gå inn i et nytt årtusen av sin historiske eksistens. Det er bare opp til oss om dette skal bli en gravstein eller et minnesmerke over en ny storhet.

Vi nasjonalsosialister ønsker å forme det neste årtusenets orden! Vi kan ikke gjette hvordan denne nye ordenen til slutt vil se ut. Vi står med bankende hjerter foran porten til en ufattelig stor, vakker og overveldende kultur. Vi kommer ikke lenger til å se den, men vi bereder grunnen for den.

Hvem kan si hvordan et imperium vil se ut der arierne igjen kan vise seg som kulturskapere, et imperium som en dag vil ha all kunnskap og all rikdom på jorden til sin disposisjon? Og det er ikke bare denne ariske verdensordenen som er vårt mål. Bak den ligger det fortsatt en hemmelig drøm, det siste, skjulte målet: det nye mennesket!

Nietzsche sier: "*Mennesket er noe som skal overvinnes*". Her står vi i tro og sjokk foran den ytterste og siste grense for vårt nasjonalsosialistiske verdensbilde, bak hvilken bare meningen med alt livs utvikling, meningen med evolusjonen vil åpenbare seg. Mennesket som uttømmer alt som ligger skjult i det, som setter seg fore å erobre universet og beseire tiden, mennesket som bare forstår seg selv som en bro til noe ufattelig stort og nytt, som våger å ta det neste skrittet i evolusjonen.

Her må krigeren tie, bare poeten kan tale. For dem som føler en følelse av storhet i seg selv, kan Nietzsches Zarathustra gi dem en anelse om de siste ting.

Det er en drøm som ligger bak alt. En drøm som er like gammel som den ariske rasen:

Overalt bygde det ariske mennesket mektige templer, høye tårn og mektige pyramider for å nærme seg himmelen og strekke seg mot stjernene. I dag er vi ikke mer privilegerte enn at vi kan gripe dette hjørnet av mysteriet bak vår historiske eksistens og vårt liv.

Vi lengter etter det nye mennesket som rettfærdiggjør og fullfører menneskehetens historie. Mennesket er noe som må overvinnes.

Bare nasjonalsosialismen, som forener alle den ariske rasens krefter og muligheter i seg, kan forme og avle frem det nye mennesket, for denne utviklingen er like mye åndelig som biologisk betinget. Vi vil gjøre et forsøk.

For rase og nasjon!



NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITSPARTEI AUSLÄNDER- UND AUFGABENORGANISATION

September 1973

Der Kampf geht weiter !

Seit lang Jahren nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung verboten als sie immer in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Alle Nationalsozialisten sind weniger affektuelle Volk- und Rassenmenschen als sie scheinen im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.

Die Bewegung ist zwar nicht geworden, aber die Gefahr des biologischen Völkermord ist heute noch nicht geringer als in der Vergangenheit.

Der verwerfliche Gegner ist also dabei, den Völkermord - gegen alle weißen Völker (!) - anzugehen. Seine Mittel sind Erziehung, Überwachung und Konzentration.

Ob "rigor" oder "Ultras", ob im Weltkrieg oder im Stromkampf, ob als Propagandamittel "bewaffnet" oder auf einem Schiffsfeld unter der Luft Nationalsozialisten sind wir Pflicht!

Und Hitler!
Gottfried Loach



TROTZ VERBOT NICHT TOT!



NS News Bulletin
www.nsdapao.org
#1305 19 June 2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview with Molly
Part Three

NSK: Your current projects are obviously philosophical and art related.

Please describe your views on the impact of such topics in politics.

Molly: Well I try to still update the photo gallery, but mostly I've been concentrating on Adolf Hitler and the Army of Mankind (www.movingtheancient.com/truth.htm). I'm at 21 pages now, and I have so much more to do. Studying WWII is an absolute minefield of information. You seek out information on one thing and find two more things to research. It feels a bit like you are an archeologist, unearthing the buried past. A past that they would rather not be brought to light. We can thank the internet again for the flood of information and pictures. Extremely rare stuff has




the NEW ORDER
Number 179 (101) Founded 1978 April 26, 2022 (13)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Dozens of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware consciousness and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are now White immigration, culture dilution, and neo-nazism.

Whether "rigor" or "Ultras", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Und Hitler!
Gottfried Loach



TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjionalistisk propagandaleverandør!
Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
Hundrevis av bøker på mange språk
Hundrevis av nettsteder på mange språk



BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com



NSDAP/AO nsdapao.info